

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7249/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužiteljice Đurđice Franjković, Puškarići 64 E, Ogulin, OIB: 08990144304, zastupane po punomoćnici Mariji Maričević, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 16. rujna 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja Marije Maričević, odvjetnice iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Mie Hodalić, vježbenice u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri d.o.o iz Zagreba, dana 30. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 97362/05 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, u čl. 1. i čl. 10. ugovorena isplata iznosa kredita prema kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja, te plaćanje obveza iz ugovora u kunskoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora (prodajni tečaj kune na CHF), vrijedećeg na dan dospijeca, te u kojem je u čl. 15. ugovoreno da korisnik kredita potpisom ugovora potvrđuje da je upoznat sa promjenjivošću tečaja izabrane valute Ugovora koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti svih novčanih obveza po ovom kreditu, te svjesno i dobrovoljno preuzima rizik mogućeg nepovoljnog tečaja u odnosu na HRK, a Kreditor otklanja sa sebe svaku odgovornost za rizik preuzet izborom valute Ugovora.

II. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 97362/05 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3% od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora.

III. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 72727/04 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB

Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1% od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno od iznosa odobrenog kredita.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 30,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 6.07.2004. godine do isplate, po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 572,64 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 12.12.2005. godine do isplate, po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tužiteljica s dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 68,83 eur zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 12.12.2005. godine do isplate.

VII. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 856,55 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. rujna 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VIII. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

IX. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužiteljica u tužbi od 11.11.2025. godine navodi da je kao korisnica kredita s prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d. - Podružnica Ogulin, u Ogulinu sklopila ugovore o nenamjenskim kreditima i to 03.07.2004. Ugovor br. 72727/04 na iznos od 3.000,00 EUR i 08.12.2005. godine Ugovor br. 97362/05 na iznos od 30.365,00 CHF. U ugovoru 97362/05 je ugovorena isplata iznosa kredita po kupovnom tečaju kreditora, te plaćanje obveza iz ugovora u kunskoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora, vrijedećeg na dan dospijeća. U oba ugovora je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, temeljem čega su naplaćene, odnosno od iznosa kredita ustegnute tzv. ulazne naknade i to 06.07.2004. u iznosu od 30,00 EUR (1,00% iznosa kredita 72727/04) i 12.12.2005. u iznosu od 910,95 CHF/641,47 EUR (3,00% iznosa kredita). Navodi da iz navedenog slijedi da je predmetnim ugovorom ugovorena primjena tečajne liste kreditora, bez jasnih parametara po kojima bi tužiteljica mogla biti obaviještena i imati saznanja o tečaju koji će se primjenjivati kako će mjesečni anuiteti dospijevati, niti je na iste mogla kao potrošač utjecati ili pregovarati sa tuženikom, s time da je kredit isplaćen po nižem, kupovnom tečaju, a plaćanje obveza obavljano po višem prodajnom tečaju. Tužiteljica smatra da su nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli otplativo prema tečaju kreditora, i o naknadama za obradu kreditnog zahtjeva, jer su ugovorene zajedno prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o tim odredbama, a na temelju sklopljenog ugovora niti na temelju dobivenih informacija od banke tužiteljica nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice tih odredaba, koje odredbe su uzrokovale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužiteljice. Tužiteljici navodi da su joj nametnute i naknade, ugovorene po principu „uzmi ili ostavi“ i da kao potrošač nije mogla utjecati na te odredbe, odnosno o njima se nije pregovaralo, te u ugovorima nije navedeno od čega se sastoje naknade, na što koje troškove se odnose, niti kako je određen njihov postotak, slijedom čega su odredbe o spornim naknadama uzrokovale neravnotežu na štetu potrošača tužiteljice i zbog toga su ništetne. Nadalje, tužiteljica navodi da se kondemnatorni zahtjev u ovom postupku odnosi samo na restituciju po osnovi ništetnih odredaba o naknadi, dok je u vezi valutne klauzule odnosno tečaja istaknut samo deklaratorni zahtjev. Slijedom navedenog, tužiteljica smatra da su navedene odredbe ugovora nepoštene i ništetne

u smislu čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 270. i 296. Zakona o obveznim odnosima. Iz navedenog, kako navodi, proizlazi da je tuženik na štetu tužiteljice bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist, a koja se ogleda u razlici obračunatih i plaćenih iznosa koje je tuženik zaračunavao uslijed primjene protupravnih i ništetnih odredbi ugovora, zbog čega je tužiteljica izvršila preplatu u utuženom iznosu. Slijedom navedenog, kako navodi tužiteljica, razvidno je kako je tuženik protupravnim postupanjem stekao novčanu korist na štetu tužiteljice, pa tužiteljica tužbom zahtjeva da joj tuženik isplati iznos preplaćenih sredstava sa zakonskim zateznim kamatama od dana uplate. Slijedom svega navedenog, predlaže sudu da presudom utvrdi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 97362/05 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, u čl. 1. i čl. 10. ugovorena isplata iznosa kredita prema kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja, te plaćanje obveza iz ugovora u kunsjoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora (prodajni tečaj kune na CHF), vrijedećeg na dan dospijeca, te u kojem je u čl. 15. ugovoreno da korisnik kredita potpisom ugovora potvrđuje da je upoznat sa promjenjivošću tečaja izabrane valute Ugovora koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti svih novčanih obveza po ovom kreditu, te svjesno i dobrovoljno preuzima rizik mogućeg nepovoljnog tečaja u odnosu na HRK, a Kreditor otklanja sa sebe svaku odgovornost za rizik preuzet izborom valute Ugovora, da utvrdi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 97362/05 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3% od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora, da utvrdi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 72727/04 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1% od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno od iznosa odobrenog kredita, da naloži tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 30,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 6.07.2004. godine do isplate, da naloži tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 572,64 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 12.12.2005. godine do isplate, kao i parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu svih tužbenih zahtjeva, kao i osnovu, visinu i tijek zateznih kamata, te predlaže odbiti sve tužbene zahtjeve. Navodi da je tužitelj svoje tužbene zahtjeve postavio na način da svakom novčanom zahtjevu za isplatu prethodni deklaratorni nenovčani zahtjev na utvrđenje ništetnosti (deklaratorni preambul). Prigovara tako postavljenom VPS-a sukladno čl. 40. ZPP-a. Naime, tuženik smatra kako svaki deklaratorni nenovčani zahtjev na utvrđenje ništetnosti u ovom postupku se treba smatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu. Stoga se VPS deklaratornog preambula ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema

vrijednosti zahtjeva na isplatu. Stoga, VPS treba odrediti prema kondemnatornom zahtjevu koji iznosi 641,47 EUR. Slijedom navedenoga, tuženik prigovora visini VPS-a te smatra da je VPS u ovom postupku suviše visoko određen. Mavodi da tužitelj uz tužbu nije dostavio dokaz iz kojeg bi bilo moguće utvrditi je li uopće tužitelj ili su i treće osobe vršile uplate na ime dospjelih anuiteta i ulaznih naknada po predmetnim Ugovorima o kreditu. Pri tom vrijedi istaknuti da navodni dopis OTP banke od 25. listopada uopće nije potpisan niti pečatiran, stoga je njegova vjerodostojnost upitna. Stoga, u skladu s odredbom čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima i pravilima o teretu dokazivanja, tuženik predlaže sudu bez izvođenja daljnjih dokaza odbiti tužbeni zahtjev za sve iznose koje nije tužitelj osobno uplatio. Tuženik ističe da bi se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom ugovoru u smislu Zakona o zaštiti potrošača, koji definira da je potrošač „svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti“, tužitelj je dužan u tužbi dokazati svojstvo potrošača. Tužitelj tužbom navedeno ne dokazuje. Stoga, tuženik predlaže bez izvođenja daljnjih dokaza odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Također, budući da tužitelj nije potrošač na predmetne tražbine se primjenjuje tumačenje zastare iz odluke VTS-a PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. g. za tražbine stjecanja bez osnove iz ne-potrošačkih ugovora, odnosno primjenjuje se zastarni rok od 5 godina od dana kada je tužitelj izvršio svaku pojedinu uplatu. Ističe da je tužitelj navodno uplate izvršio 05.07.2004. i 11.12.2005., a tužbu je podnio 11.11.2025. godine, odnosno nakon isteka roka od pet godina od uplata, pa su posljedično zastarjele sve tužiteljeve tražbine zahtijevane predmetnom podnesenom tužbom. Nadalje, tuženik se protivi navodima tužitelja da bi odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je glavnica vezana uz švicarski franak trebale biti ništetne. Tužitelj ističe da je temeljem čl. 22. Zakona o obveznim odnosima (NN, 37/2005, dalje: ZOO) dopuštena valutna obveza. Nadalje, tuženik ističe kako je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bio upoznat sa promjenjivošću tečaja valute Ugovora o kreditu koji se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti svih novčanih tražbina. Tužitelj je, dakle, dobrovoljno preuzeo rizik mogućeg kako nepovoljnog, ali tako i povoljnog tečaja CHF u odnosu na HRK. Nadalje, tuženik ističe kako čak i ako bi se utvrdila nepoštenost određenih odredbi Ugovora o kreditu, to nužno ne bi značilo i da je tuženik bio nepošten. Tužitelj treba predložiti dokaze na temelju kojih bi se dokazala nepoštenost tuženika. Budući da takvih dokaza nema, ako bi se dokazala osnovanost tužbenih zahtjeva tužitelja, tužitelj ima eventualno pravo na zatezne kamate od dana podnošenja tužbe sudu. Nadalje, tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je zaista i platio naknade za obradu kreditnih zahtjeva. Tuženik napominje kako nije dopušteno utvrđivati ništetnost bilo koje odredbe ugovora ako je predmetna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva. Tuženik navodi kako nisu ispunjeni uvjeti za dopuštenost utvrđenja ništavosti Odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jer je predmetna odredba pisana velikim podebljanim slovima i stoga je uočljiva u samim Ugovorima o kreditu, pisana na način iz kojeg nedvosmisleno proizlazi da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 3,00 % u Ugovoru o kreditu 2 (odnosno 1,00 % u Ugovoru o kreditu 1) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, odnosno predmetne odredbe sadrži sve podatke potrebe radi nedvosmislenog određenja činidbe tužitelja u cijelosti. Štoviše ista je određena na matematički precizan način i posljedično za razumijevanje predmetne odredbe nije potrebno nikakvo posebno

financijsko znanje. Stoga predmetna odredba je jasna i razumljiva, sadržana u Ugovorima o kreditu koji su solemnizirani, odnosno potvrđen od strane javnog bilježnika kojom je prilikom javni bilježnik tužitelja upozorio na obveze koje za njega proizlaze iz Ugovora o kreditu, a osobito u vidu jasnoće svih ugovornih odredbi. Tuženik ističe da je tužitelj pred javnim bilježnikom izričito izjavio da otklanja bilo kakvu nejasnoću u pogledu nerazgovjetnosti ili dvosmislenosti odredaba Ugovora o kreditu. Tužitelj je isto tako pred javnim bilježnikom izjavio da prihvaća pravne posljedice koje za njega iz Ugovora o kreditu proizlaze te da to odgovara njegovoj stvarnoj volji. Stoga, tuženik ističe da tužitelj nije dokazao postojanje uvjeta za dopustivost ovakvog tužbenog zahtjeva slijedom čega tužitelj nema ni pravni interes na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti Odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik ističe kako je na temelju čl. 187. st. 2. ZPP-a temeljna pretpostavka za podnošenje deklaratorne tužbe postojanje konkretnog pravnog interesa kako je prethodno navedeno. Kako takav pravni interes iz predmetnog zahtjeva ne proizlazi (kao što je slučaj u ovom postupku), sud je, kako navodi tuženik, dužan tužbu odbaciti primjenom odredbe čl. 288. st. 2. ZPP-a. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te naloži tužitelju naknaditi parnični trošak tuženiku sukladno troškovniku niže zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na cjelokupni parnični trošak teku od dana donošenja prvostupanjske odluke nadalje. Ovdje valja reći da je na ročištu dana 11.03.2026. punomoćnik tuženika istaknuo da nije sporna sama po sebi visina iznosa naknade od 30,00 eur zajedno sa zateznom kamatom od 6.07.2004. do isplate pod točkom IV petita tužbenog zahtjeva, međutim da je sporna visina ulazne naknade pod točkom V petita tužbenog zahtjeva od 641,47 eur, a sve budući da je ta naknada po izračunu tuženika 572,64 eur. Nadalje, navodi da ne osporava činjeničnu osnovu navedenu u ovoj tužbi, međutim, da ne priznaje tužbeni zahtjev.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dopis od 31. prosinca 2019. (list 5 spisa), otplatni plan (list 6-7 spisa), otplatnu tablicu (list 8-32, 34-39 spisa), u Ugovor o kreditu (list 40-42, 43-44 spisa), dopis (list 45-46 spisa), te je saslušana tužiteljica kao stranka. (list 108 -109 spisa).

4. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP-a), sud je odlučio kao u izreci.

5. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz priloženih ugovora o kreditu, da je tužiteljica kao korisnica kredita s prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d. - Podružnica Ogulin, u Ogulinu sklopila ugovore o nenamjenskim kreditima i to 03.07.2004. Ugovor br. 72727/04 na iznos od 3.000,00 EUR i 08.12.2005. godine Ugovor br. 97362/05 na iznos od 30.365,00 CHF, da je u ugovoru 97362/05 ugovorena isplata iznosa kredita po kupovnom tečaju kreditora, te plaćanje obveza iz ugovora u kunsnoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora, vrijedećeg na dan dospijeca, da je u oba ugovora ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva,

temeljem čega su naplaćene, odnosno od iznosa kredita ustegnute tzv. ulazne naknade i to 06.07.2004. u iznosu od 30,00 EUR (1,00% iznosa kredita 72727/04) i 12.12.2005. u iznosu od 910,95 CHF/641,47 EUR (3,00% iznosa kredita).

6. Tužiteljica Đurđica Franjković u svom iskazu navodi da je 2004. godine podigla kredit u iznosu od 3.000,00 eura na rok otplate od 3 godine, a sve za plaćanje troškova školovanja svoga djeteta. Princip je bio da je donijela potrebnu dokumentaciju u banku za odobrenje kredita, banka je kredit odobrila i imali su već pripremljeni obrazac ugovora o kreditu, s kojim je otišla kod bilježnika, te su joj poslije toga isplatili kredit. Ta djelatnica banke ništa joj nije posebno govorila o toj tzv. ulaznoj naknadi, niti je ona što pitala, a ta naknada je naplaćena iz kredita. Navodi da nije mogla utjecati na te pojedine odredbe ugovora ili da primjerice ne plati tu ulaznu naknadu. Kredit je u cijelosti otplatila. Nakon toga 2005. godine je podigla kredit u iznosu od 30.365,00 CHF. To je bio gotovinski kredit za kupnju novog osobnog automobila marke Kia Sorento, a kojeg su koristili ona i njen suprug za osobne potrebe. Tada je bila zaposlena u privatnoj tvrtki i radila je za mjesečnu plaću, a suprug je bio zaposlen u Općoj bolnici u Ogulinu i radio je za mjesečnu plaću. Automobil nisu koristili za nekakav privatni biznis i slično. Kredit su otplatili, a nakon što su ga isplatili, taj automobil su prodali. Nadalje, tužiteljica navodi da joj ni u tom drugom kreditu ništa posebno nisu govorili o toj tzv. ulaznoj naknadi, niti je ona išta pitala, a radi se o tipskom ugovoru, koje odredbe nije mogla mijenjati. Ta ulazna naknada naplaćena je iz kredita i misli da je morala platiti neku policu osiguranja. Navodi da je ta oba ugovora pročitala i potpisala ih kod bilježnika. Ništa joj posebno ni bilježnik nije spominjao tu tzv. ulaznu naknadu. Navodi da su kod ovoga većeg kredita koji je podigla za kupnju auta, isplatili ukupan iznos kredita u protuvrijednosti u kunama i to po nižem tečaju, odnosno po kupovnom tečaju, a da su joj pojedine rate kredita naplaćivali po višem tečaju, odnosno po prodajnom tečaju za CHF. Na poseban upit tužiteljica je odgovorila da joj u banci prilikom potpisivanja tog ugovora i pregovaranja nisu rekli da će joj iznos kredita isplatiti po jednom tečaju, a da će rate kredita plaćati po višem tečaju i nisu joj objasnili u kakvim su relacijama ti pojedini tečajevi, odnosno koji je viši, a koji je niži niti su joj objasnili kako banka određuje te tečajeve te da ni ona, niti njen suprug nikada nisu imali OPG niti neki privatni biznis, već da su oboje radili za mjesečnu plaću, a sada su u mirovini.

7. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

8. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice, jer je njen iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren. Na temelju iskaza tužiteljice utvrđeno je da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, međutim, sud je zaključio ni da tuženik, na kojemu je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), nije dokazao da se o predmetnim

ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade u oba kredita) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika. Sve navedeno odnosi se i na ugovor 97362/05 u dijelu u kojem je ugovorena isplata iznosa kredita po kupovnom tečaju kreditora, te plaćanje obveza iz ugovora u kunskoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora, vrijedećeg na dan dospelja. Naime, tužiteljica u svom iskazu koji sud prihvata, ističe da su kod ovoga većeg kredita koji je podigla za kupnju auta, isplatili ukupan iznos kredita u protuvrijednosti u kunama i to po nižem tečaju, odnosno po kupovnom tečaju, a da su joj pojedine rate kredita naplaćivali po višem tečaju, odnosno po prodajnom tečaju za CHF i da joj u banci prilikom potpisivanja tog ugovora i pregovaranja nisu rekli da će joj iznos kredita isplatiti po jednom tečaju, a da će rate kredita plaćati po višem tečaju i nisu joj objasnili u kakvim su relacijama ti pojedini tečajevi, odnosno koji je viši, a koji je niži, niti su joj objasnili kako banka određuje te tečajeve

9. Prije svega valja reći da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

10. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužiteljicu u neravno pravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZPP/03 i ZPP/07 nije dokazao.

11. Uostalom, valja ukazati da tužiteljici očigledno nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužiteljica, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe Ugovora o kreditu broj br. 97362/05 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., u dijelu u kojem je u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3% od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora, kao i Ugovora o kreditu broj br. 72727/04 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., u dijelu u kojem je u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1% od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno od iznosa odobrenog kredita čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužiteljicu kao korisnicu kredita u neravno pravan položaj u odnosu

na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

12. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini od 1,00%, odnosno od 3,00% od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 5. oba predmetna ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

14. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. GŽ-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „...Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odredbe sadržane u članku 5. stavku 2. ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita. Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZZP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

15. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetne ugovorne odredbe o naknadi za obrade kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

16. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

17. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim ugovornu odredbu iz čl. 5. oba predmetna Ugovora o kreditu, u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužiteljici ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe oba ugovora sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 35/05, dalje: ZOO-a), odnosno na isplatu iznosa od ukupno 30,00 EUR po prvom ugovoru od 3.07.2004. godine, visina kojeg iznosa nije među strankama sporna, a jasno proizlazi i iz drugih izvedenih dokaza, te 572,64 eur po drugom ugovoru od 12.12.2005. godine, dok je dio zahtjeva po tom osnovu od 68,83 eur odbijen kao neosnovan. Naime, tužiteljica je na zadnjem ročištu (list 109 spisa) istaknula da ostaje i nadalje kod zatraženog iznosa od 641,47 eur, međutim da ne osporava da je točan izračun tuženika da je naknada samo 572,64 eur, kao i da neće u tom smislu smanjivati tužbeni zahtjev.

18. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a da je tužiteljici prilikom isplate oba kredita ustegnuta navedena ulazna naknada, na temelju takve ništetne ugovorne odredbe, to je naloženo tuženiku isplatiti tužiteljici upravo navedeni iznos, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samih predmetnih Ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od dana stjecanja, dakle na iznos od 30,00 eur od 6.07.2004. godine do isplate i na iznos od 572,64 eur od 12.12.2005. godine do isplate (iznose ni tijekom kamata tuženik ne osporava) te je stoga odlučno pod točkama II., III., IV. i V. izreke presude, dok je pod točkom VI. Izreke presude odbijena tužiteljica s dijelom tužbenog zahtjeva od 68,83 eur zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 12.12.2005. godine do isplate, odnosno kako je već i obrazloženo za dio za koji nije smanjila tužbeni zahtjev iako ne osporava da je izračun tuženika od 572,64 eur točan.

19. Neosnovan je i prigovor zastare, kojeg je istaknuo tuženik. Naime, tužitelj u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom, koja još i nije

pravomoćna, utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi u oba ugovora o kreditu, jasno je da zastara nije nastupila ni za jednu točku tužbenog zahtjeva.

20. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je utvrđeno da se radilo o dva gotovinska kredita i to jednog podignutog za troškove školovanja djeteta i drugog za kupnju automobila koji je korišten za vlastite potrebe, pa je stoga valjalo zaključiti da je tužiteljica potrošač i odbiti sve prigovore tuženika u tom smjeru.

21. Glede prigovora tuženika da tužiteljica nije aktivno legitimirana u ovom predmetu jer nije dokazala da je sve rate kredita ona osobno platila, valja reći da je i ovaj prigovor sud odbio kao neosnovan. Naime, tužiteljica je navedena dva kredita podigla kao fizička osoba za osobne potrebe i u iskazu koji sud prihvaća navodi da ih je platila odnosno isplatila, dok tuženik ne prigovara u tom dijelu njenom iskazu niti dokazuje nešto protivno, pa su prigovori u tom smjeru ocijenjeni kao paušalni i ničim dokazani.

22. Glede točke I. petita tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži da sud utvrdi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 97362/05 kojeg su zaključili tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, u čl. 1. i čl. 10. ugovorena isplata iznosa kredita prema kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja, te plaćanje obveza iz ugovora u kunskoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora (prodajni tečaj kune na CHF), vrijedećeg na dan dospijeća, te u kojem je u čl. 15. ugovoreno da korisnik kredita potpisom ugovora potvrđuje da je upoznat sa promjenjivošću tečaja izabrane valute Ugovora koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti svih novčanih obveza po ovom kreditu, te svjesno i dobrovoljno preuzima rizik mogućeg nepovoljnog tečaja u odnosu na HRK, a Kreditor otklanja sa sebe svaku odgovornost za rizik preuzet izborom valute Ugovora, valja reći da Zakon o obveznim odnosima ("Narodne Novine" br. 35/05 – dalje ZOO) u članku 2. ZOO-a, propisuje da se sudionici u obveznom odnosu dužni pridržavati načela jednake vrijednosti činidbi, dok čl. 296. stavak 1. ZOO-a propisuje da je odredba u potrošačkom ugovoru ništetna ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

23. U konkretnom slučaju, banka, ovdje tuženik ugovaranjem kupovnog tečaja za isplatu i prodajnog tečaja za otplatu stvara asimetričan i nepošten mehanizam. Na taj način banka automatski u startu ostvaruje skrivenu ekonomsku korist (tečajnu razliku u obliku tečajne razlike na teret potrošača. Korisnik kredita odmah po isplati, a bez da se tečaj na tržištu uopće promijenio, duguje veći iznos od onog koji mu je stvarno stavljen na raspolaganje.

24. Nadalje, u Zakonu o zaštiti potrošača (ZZP) stoji da Ugovorne odredbe moraju biti jasne, uočljive i razumljive prosječnom potrošaču. Potrošač u trenutku sklapanja ugovora mora biti u mogućnosti na temelju jasnih kriterija procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovora.

25. Po mišljenju ovog suda odredba o primjeni prodajnog tečaja banke za otplatu je netransparentna. Banka pri sklapanju ugovora nije predočila niti objasnila mehanizam na temelju kojeg utvrđuje svoj prodajni tečaj, niti je potrošača upozorila na ekonomski teret koji donosi razlika između kupovnog i prodajnog tečaja. Potrošač je stavljen u podređen položaj jer je formiranje prodajnog tečaja ostavljeno na jednostranu volju i diskrecijsku odluku banke, bez ikakvog utjecaja korisnika kredita. Tuženik je predmetnom ugovornom odredbom prekršio načelo savjesnosti i poštenja te načelo jednake vrijednosti činidbi, na način da je jednostrano, netransparentno i protivno potrošačkom pravu uspostavio dvostruki tečajni režim. Isplatom kredita po nižem (kupovnom) tečaju, a naplatom po višem (prodajnom) tečaju, tuženik je osigurao sebi nepripadajuću financijsku korist u vidu tečajne razlike, a tužiteljicu odmah po sklapanju ugovora stavio u ekonomski podređen položaj u kojem mu je obveza uvećana bez ikakve tržišne osnove. S obzirom na to da tužiteljice nije mogla predvidjeti niti izračunati ekonomske posljedice ovakve odredbe, sukladno članku 296. ZOO-a, predmetna odredba je nepoštena, a time i ništetna od samog trenutka sklapanja ugovora, kao i odredba čl. 15. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da korisnik kredita potpisom ugovora potvrđuje da je upoznat sa promjenjivošću tečaja izabrane valute Ugovora koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti svih novčanih obveza po ovom kreditu, te da svjesno i dobrovoljno preuzima rizik mogućeg nepovoljnog tečaja u odnosu na HRK, a Kreditor otklanja sa sebe svaku odgovornost za rizik preuzet izborom valute Ugovora. Naime, i u citiranom dijelu navedene odredbe ugovora jasna je podređenost tuženika u ovom ugovornom odnosu koji se temelji na tipskom obrascu i kojim tužiteljica ako hoće kredit prihvća zaista nepovoljne, netransparentne i samim time nepoštene odredbe predmetnog ugovora.

26. Odluka o parničnom trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 5. ZPP-a (budući tužiteljica nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT), a imajući pri tom u vidu vrijednost predmeta spora (VPS – 1.000,00 eur – sukladno rješenju suda na listu 102 spisa). Naime, radi se o deklaratornom zahtjevu na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi o tzv. ulaznoj naknadi, koja je naplaćena tužiteljici, odnosno za koju je eventualno oštećena tužiteljica u određenim iznosima pa je sud rješenjem odredio VPS od 1.000,00 eur. Slijedom navedenog, tužiteljici je za sastav tužbe od 11.11.2025. godine priznato 75 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 5.1.2026. godine 75 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu dana 11.03.2026. godine 75 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu dana 16.9.2026. godine 75 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), što ukupno čini 300 bodova, a pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eur i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 750,00 eur. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 eur (koliko

je tužiteljica platila) i sudske pristojbe na presudu od 80,00 eur, dobije se iznos od 856,55 eur, a koliko je i dosuđeno tužiteljici pod točkom VII. izreke presude.

27. Tužiteljici je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

28. Tužiteljici nije priznat trošak zahtjeva za mirno rješenje spora jer isti ne prileži sudskom spisu niti je bio potreban za vođenje parnice.

29. Obzirom da je tuženik izgubio spor u smislu čl. 154. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

U Zagrebu, 30. rujna 2026. godine

Sudac
Goran Goluža

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od petnaest dana od dana dostave presude, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. pun. tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu od 80,00 eur,
- 2.pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-f2367**

Kontrolni broj: **09a18-e478e-db461**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.